

Prezidents Dīters F. Uhtdorfs

Otrais padomnieks Augstākajā prezidijā

Labi viss

Kad es domāju par mūsu pionieru mantojumu, viena no visaizkustinošākajām lietām, kas nāk prātā, ir Baznīcas dziesma „Uz priekšu, svētie” (*Garīgās dziesmas*, nr. 20). Tie, kas veica garo pārgājienu uz Sāls ezera ieleju, bieži dziedāja šo dziesmu pārgājiena laikā.

Es ļoti labi apzinos, ka ar šiem svētajiem viss nebūt nebija labi. Viņus mocīja slimības, karstums, nogurums, aukstums, bailes, izsalkums, sāpes, šaubas un pat nāve.

Taču, neskatoties uz to, ka viņiem bija visas tiesības kliegt: „Viss nav labi,” viņi izkopa tādu attieksmi, kuru šodien mēs varam tikai apbrīnot. Viņi raudzījās pāri savām grūtībām uz mūžīgām svētībām. Viņi bija pateicīgi savos apstākļos. Neskatoties uz to, ka viss liecināja par pretējo, viņi ar visu savu pārliecību dziedāja: „Labi viss!”

Mūsu uzslava pionieriem ir bezvērtīga, ja tā neliek mums aizdomāties. Es minēšu dažas pionieru īpašības, kuras iedvesmo mani, kad es pārdomāju viņu nesto upuri un ziedošanos.

Līdzjūtība

Pionieri rūpējās cits par citu, neskatoties uz cilvēku sociālo, ekonomisko vai politisko stāvokli. Pat, ja tas palēnināja viņu virzišanos, bija par iemeslu neērtībām vai nozīmēja personīgu ziedošanos un pūles, viņi palīdzēja cits citam.

Mūsu mērķu orientētajā un piekritēju pasaulē personīgie vai partijas mērķi var gūt virsroku pār rūpēm par citiem vai Dieva valstības stiprināšanu. Mūsdienu sabiedrībā noteiktu ideoloģisku mērķu sasniegšana var izrādīties mūsu vērtības mēraukla.

Mērķu izvirzīšana un sasniegšana var būt brīnišķīga. Taču, kad mērķi tiek sasniegti, necienot, ignorējot vai sāpinot citus, tad šāda panākuma cena var izrādīties par augstu.

Pionieri pieskatīja tos, kas ceļoja kopā ar viņiem, bet viņi arī padomāja par tiem, kas devās pārgājienā pēc viņiem, iestādot labību nākamajai kravas ratu rindai.

Viņi apzinājās ģimenes un draugu spēku. Un tāpēc, ka viņi bija atkarīgi cits no cita, viņi kļuva stipri. Pret draugiem izturējās kā pret ģimenes locekļiem.

Pionieri kalpo par labu atgādinājumu tam, kāpēc mums ir jāpārvar kārdinājums norobežoties no citiem un tā vietā jācenšas palīdzēt cits citam, un jāizrāda līdzjūtība un mīlestība citam pret citu.

Darbs

„Uz priekšu svētie, bailes atmetiet.”

Šī frāze kļuva par nogurušo ceļotāju himnu. Ir grūti iedomāties, cik smagi šīs dižās dvēseles strādāja. Iešana bija viena no vieglākajām ceļojuma daļām. Viņiem visiem bija jāapvienojas, lai nodrošinātu sev pārtiku, salabotu kravas ratus, koptu dzīvniekus, kalpotu slimajiem un vājajiem, lai meklētu ūdeni un lai pasargātu sevi no laikapstākļu spējajiem draudiem un daudzām mežonīgā apvidus briesmām.

Katru rītu viņi pamodās ar skaidri noteiktiem nodomiem un mērķiem, ko saprata ikviens: kalpot Dievam un līdzcivēkiem un ierasties Sāls ezera ielejā. Katru dienu šie nodomi un mērķi viņiem bija skaidri, viņi zināja, kas viņiem ir jādara un ka no svara ir katras dienas sekmes.

Mūsdienās — kad tik daudz no tā, ko mēs vēlamies, ir tik viegli sasniedzams, — pastāv kārdinājums nogriezties no ceļa vai padoties brīdī, kad ceļš mums priekšā izskatās nedaudz nelīdzens vai paliek strauji stāvāks. Šādos brīžos mūs varētu iedvesmot pārdomas par tiem vīriem, sievietēm un bērniem, kuri neļāva slimībām, grūtībām, sāpēm un pat nāvei atturēt viņus no to izraudzītā ceļa.

Pionieri iemācījās, ka smags darbs padziļina un stiprina ķermeni, prātu un garu; vairo viņu sapratni par viņu dievišķo dabu un līdzjūtību pret citiem. Šī īpašība nostiprināja viņu dvēseles un kļuva viņiem par svētību vēl ilgi pēc tam, kad viņu pārgājieni pāri līdzenumiem un kalniem bija beidzies.

Optimisms

Kad pionieri dziedāja, viņi skaļā balsī izteica trešo mācību: „Liksmi iet turpiniet.”

Tas ir viens no mūsdienu lielākajiem paradoksiem, ka mēs esam tik daudz svētīti un tomēr varam būt tik nelaimīgi. Labklājības un tehnoloģiju brīnumi apber mūs ar drošību, izklaidēm, tūlītēju iepriecinājumu un komfortu. Un tomēr visur mums apkārt mēs redzam tik daudz nelaimju.

Pionieri, kas ziedoja tik daudz, ceļoja pat bez pirmās nepieciešamības lietām, lai izdzīvotu, un alka pēc šīm lietām. Viņi saprata, ka laime nerodas veiksmei vai nejaušības rezultātā. Pavisam noteikti tā nerodas, piepildoties visām mūsu vēlmēm. Laimi neveido ārēji apstākļi. Tā rodas mūsos — neatkarīgi no tā, kas notiek mums apkārt.

Pionieri zināja to, un ar šo garu viņi rada laimi katrā apstākļi un katrā pārbaudījumā — pat tajos pārbaudījumos, kas aizskāra viņu dvēseles visdziļākās stīgas.

Pārbaudījumi

Dažreiz mēs atskatāmies uz pagātņi un to, ko izcieta pionieri, un ar atvieglojumu sakām: „Paldies Dievam, es ne dzīvoju tajā laikā.” Bet interesanti, vai tie drosmīgie pionieri, ja viņiem būtu iespēja redzēt mūs šodien, neteiktu to pašu.

Lai arī laiki un apstākļi ir mainījušies, taču principi, kā pārvarēt pārbaudījumus un veiksmīgi sadzīvot kā gādīgai un plaukstošai sabiedrībai Dieva vadībā, nav mainījušies.

No pionieriem mēs varam mācīties ticību un pašaušanos uz Dievu. Mēs varam mācīties, kā just līdzti citiem. Mēs varam mācīties, ka darbs un čaklums svētī mūs ne tikai laicīgi, bet arī garīgi. Mēs varam mācīties, ka laime ir pieejama jebkuros mūsu dzīves apstākļos.

Labākais veids, kā mēs varam godināt pionierus un izrādīt viņiem pateicību, ir iekļaut savā dzīvē uzticību Dieva pavēlēm, līdzjūtību un mīlestību pret saviem līdzcilvēkiem, iekļaut čaklumu, optimismu un prieku, ko pionieri tik labi izrādīja savā dzīvē.

Ja mēs to darīsim, mēs varēsim sniegties cauri gadu desmitiem, sadoties rokās ar šiem cēlajiem pionieriem, un pievienot savu balsi viņu balsij, dziedot kopā ar viņiem: „Labi viss! Labi viss!”

KĀ MĀCĪT NO ŠĪ VĒSTĪJUMA?

Jūs varētu sākt, nodziedot kopā ar tiem, kurus jūs apmeklējat, „Uz priekšu, svētie” (*Garīgās dziesmas* nr. 20). Jūs varētu dalīties pieredzē, kad jūs vai kāds, ko jūs pazīstat, ir pielietojis līdzjūtības, darba vai optimisma principus. Ja jūtat pamudinājumu, varat liecināt par svētībām, kas gūstamas, dzīvojot pēc šiem principiem, un apsliet tiem, kurus jūs apmeklējat, ka viņi var saņemt līdzīgas svētības.

JAUNIEŠI

Pierakstu veikšana

Prezidents Uhtdorfs salīdzina mūsdienas ar pionieru laikiem. Lai arī jūs neesat šķērsojuši līdzenumus, jūs līdzināties pionieriem vairāk, nekā jūs varat iedomāties! Jūs arī varat izrādīt līdzjūtību, optimismu un smagi strādāt. Un tieši tāpat kā mēs zinām, ka pionieri demonstrēja šīs īpašības, tāpēc ka viņi veda pierakstus, tā arī jūsu pēcnācēji var jūs iepazīt caur jūsu dienasgrāmatu.

Veltiet dažas minūtes, lai uzrakstītu nedaudz par sevi savā dienasgrāmatā. Jūs varat rakstīt par garīgām lietām, piemēram, par to, kā jūs ieguvāt liecību, vai par to, kā jūs pārvarējāt izaicinājumus ar Debesu Tēva palīdzību. Jūs arī varat palīdzēt saviem maz-maz-mazbērniem (kuri kādudien varētu lasīt jūsu dienasgrāmatu!) palīdzēt saprast, kāda bija jūsu ikdiena. Pie kādiem projektiem jūs strādājat skolā? Kāda izskatās jūsu istaba? Kādas ir jūsu mīļākās atmiņas par ģimeni?

Kad jūs sāksiet nedaudz rakstīt katru dienu, jūs ne tikai varēsiet daudz skaidrāk saredzēt, kā Debesu Tēvs jums palīdz ikdienā, tāpat kā Viņš vadīja pionierus, bet jūs arī atstāsiet mantojumu savai nākamajai paaudzei.

BĒRNI

Sekot pionieru piemēram

Prezidents Uhtdorfs dalās dažos veidos, kādos pionieri izrādīja mīlestību pret Debesu Tēvu. Jūs varat sekot viņu piemēram. Šeit ir apkopotas dažas idejas, kas palīdzēs jums sākt sekot pionieru piemēram:

LĪDZJŪTĪBA

- Uzrakstiet mīļu zīmīti kādam, kurš ir bēdīgs, vai ieprieciniet viņu savādāk.
- Palīdziet klasesbiedram ar mājasdarbu.

DARBS

- Nospraudiet mērķi. Šo mēnesi katru dienu dariet kaut ko, kas palīdzēs jums sasniegt savu mērķi.
- Palīdziet saviem vecākiem pagatavot vakariņas.

OPTIMISMS

- Izveidojiet sarakstu ar 10 laimīgiem notikumiem jūsu dzīvē.
- Uzsmaidiet katram, kuru jūs sastopat.

© 2015 Intellectual Reserve, Inc. Visas tiesības aizsargātas. Iespiests ASV. Angļu val. teksta apstiprinājums: 6/14. Tulkojuma apstiprinājums: 6/14. *First Presidency Message, July 2015* tulkojums. Latvian. 12587 153.

Jēzus Kristus dievišķās īpašības: piedošana un žēlsirdība

Lūgšanu pilnas izstudējiet šo materiālu un centieties saprast, ar kurām vēstījuma daļām dalīties. Kā izpratne par Glābēja dzīvi un Viņa lomām vairo jūsu ticību Viņam un svēti māsas, par kurām gādājat, veicot apmeklējuma mācības pienākumu? Vairāk informācijas meklējiet: reliefsociety.lds.org.

Ticība, ģimene, palīdzība

Šis vēstījums ir daļa no apmeklējuma mācības vēstījumu sērijas, kurā raksturotas Glābēja dievišķās īpašības.

Sapratne par to, ka Jēzus Kristus ir bijis piedodošs un žēlsirdīgs pret mums, var palīdzēt mums piedot un izrādīt žēlsirdību citiem. „Jēzus Kristus ir mūsu Piemērs,” teica prezidents Tomass S. Monsons. Viņa dzīve ir mīlestības mantojums. Slimos Viņš dziedināja, nomāktos Viņš uzmun-drināja, grēciniekus Viņš izglāba. Beigās sadusmots pūlis atņēma Viņa dzīvību. Tomēr no Golgātas kalna atskan vārdi: „Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara,” — augstākais apliecinājums līdzjutībai un mīlestībai šajā laicīgajā dzīvē.”¹

Ja mēs piedosim citiem viņu noziegumus, tad mūsu Debesu Tēvs arīdzan piedos mums. Jēzus lūdz mums: „Esiet žēlīgi, kā jūsu Tēvs ir žēlīgs” (Lūkas 6:36). „Piedošana par mūsu grēkiem tiek dota ar nosacījumiem,” teica Dīters F. Uhtdorfs, otrs padomnieks Augstākajā prezidijā. Mums ir jānožēlo grēki. . . . Vai tad mēs visi kādreiz neesam pazemīgi

tuvojušies žēlastības tronim un lūguši pēc labvēlības? Vai mēs no visas savas dvēseles spēka neesam vēlējušies žēlastību — piedošanu par pieļautajām kļūdām un izdarītajiem grēkiem? . . . Ļaujiet, lai Kristus Izpirkšana izmaina un dziedina jūsu sirdi. Mīliet cits citu. Piedodiet cits citam.”²

Papildu Svētie Raksti

Mateja 6:14–15; Lūkas 6:36–37; Almas 34:14–16

No Svētajiem Rakstiem

„Mums ir jāpiedod, tāpat kā mums tiek piedots,” teica elders Džefrijs R. Holands, Divpadsmit apustuļu kvoruma loceklis.³ Stāsts par pazudušo dēlu parāda mums piedošanas divas puses: vienam dēlam tiek piedots, un otram dēlam piedošana sagādā grūtības.

Jaunākais dēls paņēma savu mantojumu, ātri to iztērēja, un, kad iestājās bads, viņš strādāja, ganīdams cūkas. Svētie Raksti saka, ka „tad viņš, pie atziņas nācis”, atgriezās mājās un teica savam tēvam, ka nav

cienīgs būt par viņa dēlu. Taču viņa tēvs viņam piedeva un nokāva dzirēm baroto teļu. Vecākais dēls atnāca no lauka, kur viņš strādāja, un kļuva dusmīgs. Viņš atgādināja savam tēvam, ka viņš ir kalpojais daudzus gadus, nekad nav pārkāpis baušļus, tomēr „tu man ne reizi neesi devis ne kazlēnu, lai es būtu varējis liksmoties”. Tēvs atbildēja: „Dēls, tu aizvien esi pie manis, un viss, kas ir mans, ir arī tavs, bet bija jāliksmojas un jāpriecejas, jo šis tavs brālis bija miris un atkal ir dzīvs, viņš bija pazudis un ir atkal atrasts” (skat. Lūkas 15:11–32).

ATSAUCES

1. Tomass S. Monsons, „Mīlestība — evanģēlija būtība” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2014. g. maijs, 91. lpp.
2. Dīters F. Uhtdorfs, „Žēlastības pilnie saņems žēlastību” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2012. g. maijs, 70., 75., 77. lpp.; uzsvēruma oriģinālā.
3. Džefrijs R. Holands „To Be in the Kingdom and of the Kingdom”, *Ensign*, 1996. g. nov., 83. lpp.

Apdomājiet!

Kādu labumu piedošana var dot tam, kas piedod?